

Ружа

На учителите от СУ „Летец Христо Топракчиев“

В едно сиропиталище, безименно, намиращо се в забутано и непознато селце, живееха двадесет деца или по - точно „двадесет гърла“, както ги наричаше възпитателката на дома - Иглика. Тя беше жена, на около шейсет години, с високо чело, на което бяха набраздени много бръчки, показващи тревогите ѝ. На главата си носеше стара кърпа, под която се показваше черна коса с много сиви кичури. Очите ѝ бяха остри и недружелюбни. По природа жената не беше лоша, но времето я бе озлобило и затова винаги казваше: „Такава съм, ако не ви харесва се махайте! Едва ли някой иска чуждо гърло да храни!“ . При тези подвиквания всяко дете млъкваше и отиваше нанякъде. Тя не бе приятна никому и за това децата я отбягваха.

Ружа, изглеждаше ненамясто в тази бедна, забравена от Бога къща. Русите ѝ косички бяха като жито, а светлите ѝ очи винаги излъчваха топлина. Изглеждаше като герой от приказките, които четеше. Докато другите ходеха навън, когато времето е хубаво, момиченцето стоеше вътре и четеше. Въпреки възрастта си, вече четеше сложни текстове и можеше да смята това-онова. Най – обичаше „Пепеляшка“, но всяка приказка с фея ѝ допаднаше. Не знаеше защо толкова я увличаха тези приказни, красиви същества. Може би, защото така си представяше своята майка, която никога не бе виждала.

Малката Ружа, вярваше, че не бе сама в този свят, дори всеки друг да я убеждаваше обратното. Тя беше уверена, че някой ден родителите ѝ ще се върнат за нея, ще я прегърнат и ще я вземат от това ужасно място. Но всеки ден минаваше по един и същи начин – събуждаше се с надежда и лягаше гушната до любимата си книжка с приказки. Малката обитателка никога не бе усещала комфорта на топлината, защото старите прозорци на приюта не предлагаха никаква защита от острият вятър, предвещаващ студените дни.

Една нощ се случи нещо различно. Зимата вече беше дошла, а снегът бе натрупал до такава степен, че старата вратница на двора с мъка го избутваше. На много от децата не им се излизаше – нямаха нито дрехи, нито обувки за студеното време - затова седяха около огнището. Ружа се бе сгушила със старо одеяло до прозореца – за нея нямаше място до топлото - така поне казваха по – големите деца. Краката ѝ бяха толкова студени, че едва мърдаше малките си пръстчета. В ръцете си отново държеше книжката си с приказки, която препрочиташе за пореден път. Буквите по страниците поглъщаха вниманието ѝ изцяло – така забравяше за грубите деца в сиропиталището, за непрекъснато викащата Иглика и за кучешкия студ навън. Много обичаше приказката за добрата фея Невена – най – милата и красива от деветте си сестри, която преминава

през много препятствия докато отново се събере със семейството си. Ружа си мечтаеше, също един ден, като тази фея, да се събере с истинското си семейство.

-Ехо, Ружке, я дай да видя какво четеш? – попита Петър и грабна малката книжка от ръцете ѝ. – „Приказки“, а?! Не ти ли писна вече?!

- Моля те, върни ми я! – момиченцето изпъна ръцете си, но не можа да я стигне – беше твърде малка и ниска. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Момчето винаги я тормозеше. Той бе висок и кокалест, с болнаво бяла кожа и мазна светла коса. Неговите очи бяха малки и хитри, а устните му толкова тънки, че едва се виждаха. Взимаха го няколко пъти, но го връщаха заради лошо поведение.

- Хайде малко по – тихо, не искам тая бабичка да ми вика. – така всички наричаха Иглика. – Ти май много обичаш тази книжка... Какво ще стане, ако я направим на подпалка?! Виж, огъня почти угасна! На всички ни е много студено!

Ружа скочи, но не достатъчно бързо. В същия момент момчето хвърли книжката в огъня и тя започна бавно да обгаря, докато не стана на пепел. Русокосото детенце гледаше безсилно, пред огнището, докато всички започнаха да се приготвят за лягане. Сълзите ѝ най – после потекоха, тя нямаше нищо друго на този свят освен приказките. Сега се чувстваше напълно сама.

Момичето си легна първа и продължаваше да плаче. Сега още по – силно чуваше виенето на вятъра и скърцането на прозорците. Усещаше и пронизващият студ, минаващ през тънката, закърпена завивка. Мина дълго време докато тя заспа. Но сънят ѝ бе необичаен. Сега се намираше пред къща, подобна на бисквитената къща от Хензел и Гретел. Толкова красиви изглеждаха шоколадовите ѝ первази, че в захлас се приближи до тях. Изведнъж се чуха стъпки, тихо тропане, идващо от къщата. Ружа се уплаши и припна назад, но нямаше зад какво да се скрие, затова застана възможно най – далеч от вратата. Тъкмо се успокои и реши пак да се приближи, но вратата се отвори. От нея излезе жена, красива жена - фея! Да, красива фея и не коя да е, а Невена! С къдравите си червени коси, дълбоки зелени очи и изящна осанка, нямаше кой друг да е!

- Какво правиш дете? Защо стоиш така уплашено? – заговори феята, с усмивка на лицето си. – Ще настинеш. Ела при мен, в къщата, не се страхувай.

- Ти истинска ли си? – попита Ружа, невярващо.

- Аз съм дотолкова истинска колкото ти пожелаеш. – красивата жена се приближи до малкото дете, взе го на ръце и влезе в къщата.

Ружа никога не бе усещала такава топлина. Огледа се и видя какви ли не дрънкулки и картини окачени по стените. Някои бяха по – странни, други изключително хубави, но най – голямо впечатление ѝ направи едно червено цвете в саксия над камината. Феята я остави да се стопли до огъня.

- Хубаво е нали? – обади се Невена, докато поставяше храната на масата.

- Да, много? А какво е? – момиченцето се обърна към феята и чак сега видя красивите ѝ криле. Подобни на скрежец, блестяха на фона на огъня и правеха осанката ѝ още по – магическа.

- Коледна звезда. Започва да цъфти около Коледа. – в същия момент взе детенцето, гледащо унесено крилете ѝ, и го сложи на малката маса до нея. – При теб също трябва да приближава Коледа, нали? Украсихте ли елхата? Пожела ли си подаръци?

- Ние в сиропиталището нямаме елха, а и няма кой да ми даде подаръци – без родители съм. – момиченцето сведе поглед и видя пред себе си маса пълна с любимите ѝ храни – пиле с картофи, сарми, шоколадов кекс, дори и торта с ягоди! Това бяха неща, за които бе само чела! Ружа ахна и започна да граби от всичко, което можеше с малките си ръчички, докато Невена я гледаше с усмивка.

- Виждам, че храната ти харесва, но усещам, че това не е единственото, което искаш. – феята взе салфетка и избърса устата на детето, като след това погали русите му къдрици.

Детето преглътна и отвърна:

- Да, така е... Обичам да ми е топло и много обичам сарми, но... искам мама и тате. Мразя като стане тъмно да съм сама и да нямам кой да ме гушне. Мразя и гаднярите от приюта, които изгориха книжката ми! Всички хора са лоши! - момиченцето тропна по масата и сбръчка вежди.

- Дете мое – започна Невена галейки детето по бузата. – Добрите хора са рядкост, но ги има. Те не са случайни, важното е да вярваш, че ги има и те ще те намерят.

- Как да вярвам щом съм самичка? Нямам нито мама, нито тате! От както се помня все се моля някой ден да ги намеря! – Ружа започна да плаче, нейната надежда намаляваше всеки ден, мислеше, че ще остане завинаги сама.

- Ружа, погледни ме – Невена взе нежно малкото ѝ лице и се погледнаха очи в очи. – Вярвай, вярвай в доброто, вярвай във себе си и вярвай, че много скоро мама и тати ще дойдат. Дори да не са тези, за които си мечтала. Вярата е най – голямата ти сила.

Както беше в обаянието на тъмозелените ѝ очи, Ружа бе събудена от тежките стъпки на Иглика, която се приближаваше все по – бързо до креватчето ѝ.

- Ружа ставай! – заповедническият ѝ тон бе по – припрян от обичайното. Започна да мрънка под нос: Аз по празниците ще получа ли ден почивка! Кой си търси дете покрай Коледа? Луди!

-Какво става? – попита момиченцето, докато търкаше очичките си.

Другите деца вече бяха станали и закусваха.

- Има хора, които търсят дете за осиновяване. Толкова са странни! Описаха ми точно теб! – в очите на жената се четеше притеснение и леко удивление. Тя не вярваше в чудеса. – Хайде, какво ме гледаш?! Хората чакат!

Щом момиченцето чу това, тя скокна като пружина, обу мръсните си, продупчени пантофки и заприпка след надзирателката. В хола седяха двама души – мъж и жена. Кичури от косата на жената се подаваха изпод шапката ѝ, по която имаше сняг. Бяха дошли току –що. Не можеше да различи чертите на дамата, защото бе с гръб, но ѝ се струваше много позната.

Иглика се изкашля, а бръчките по лицето ѝ се задълбочиха:

- Това е най – малкото ни момиче в сиропиталището. Надявам се да не е проблем, че е леко особена и доста мълчалива. – в същия момент двойката се обърна и Ружа видя – това бе Невена! Феята!

- Определено няма проблем. – каза дамата, сваляйки кокетната си шапка и червената ѝ коса се показва, ярка като огън.

Момиченцето вярваше, че феята в съня ѝ е новата ѝ майка. Ружа наистина заобича новите си родители. За нея нямаше значение дали те са я създали или не, важното бе, че вече не е сама и има кой да я обича. Спомни за разговора с феята – добрите хора наистина не са случайни, те даряват обич и топлина. Тяхната храна е добротата.

Зимата стана любимият сезон на Ружа.

Елина Пламенова Бойчева, 12 „А“ клас :)